

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

ลิขสิทธิ์ คือ สิทธิแต่ผู้เดียวที่จะกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ทำขึ้น โดยที่ผู้สร้างสรรค์ได้ทุ่มเทสติปัญญา กำลังกาย กำลังใจ ความชำนาญ ก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์ขึ้นมา ผู้สร้างสรรค์ย่อมเป็นเจ้าของงานนั้น และควรมีสสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะกำหนดรูปแบบ สภาพการใช้งานโดยสามารถป้องกันมิให้ผู้อื่นมาใช้ประโยชน์จากงานของตนโดยมิได้รับอนุญาตได้ และหากการใช้งานนั้นสามารถสร้างมูลค่าเป็นทรัพย์สินขึ้นมา ผู้สร้างสรรค์ก็ควรได้รับประโยชน์ตอบแทนในรูปของค่าตอบแทน การใช้สิทธินั้น (Royalties) เมื่อมีผู้สร้างสรรค์งานใหม่ ๆ มากขึ้นก็จะทำให้สังคมเจริญรุ่งเรืองขึ้น แต่งานของผู้สร้างสรรค์นั้น จะต้องได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย เพื่อมิให้ผู้อื่นมาละเมิดลิขสิทธิ์ในงานสร้างสรรค์ดังกล่าวอันจะส่งผลให้ผู้สร้างสรรค์หมดกำลังใจในการสร้างสรรค์งานใหม่ ๆ เมื่อโลกมีการพัฒนาทางเทคโนโลยีการสื่อสารโทรคมนาคมมากขึ้น การรับงานสร้างใหม่ ๆ ในต่างประเทศมีมากขึ้น การละเมิดลิขสิทธิ์ก็เกิดมากขึ้นตามความเจริญดังกล่าว ดังนั้นประเทศต่าง ๆ จึงต้องรวมกันปกป้องสิทธิของผู้สร้างสรรค์ โดยการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ ผ่านกฎหมายภายในของตน

ประเทศไทย เป็นประเทศหนึ่งที่ยึดมั่นในหลักการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ โดยได้เข้าเป็นภาคีในสหภาพเบอร์ลิน และอนุสัญญาเบอร์ลิน ตั้งแต่วันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2474 (ค.ศ. 1931) และยอมรับผูกพันตามอนุสัญญาเบอร์ลิน ฉบับ Berlin Act 1908 ในภาคสารบัญญัติ (Substantive Clauses) พร้อมด้วยข้อสงวน 6 ประการ และฉบับ Paris Act ในภาคบริหาร (Administrative Clauses, Article 22-38) ดังนั้นประเทศไทยจึงมีหน้าที่ออกกฎหมายคุ้มครองลิขสิทธิ์ให้สอดคล้องกับอนุสัญญาเบอร์ลิน ตามที่ประเทศไทยยอมรับผูกพัน โดยตราในพระราชบัญญัติคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม พ.ศ.

2474 และต่อมาได้ตราพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521 และใช้บังคับจนถึงปัจจุบัน สำหรับลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศได้บัญญัติไว้ในมาตรา 42 และพระราชกฤษฎีกา กำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ พ.ศ. 2526 ซึ่งต่อมาถูกยกเลิกและใช้ข้อความใหม่แทนโดยพระราชกฤษฎีกากำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ พ.ศ. 2536 แต่แม้จะมีกฎหมายดังกล่าวบัญญัติให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศในประเทศไทยแล้วก็ตาม แต่การบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวก็มีปัญหาและอุปสรรคมากมาย จนทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกา และกลุ่มประเทศประชาคมยุโรป (EC) ตั้งข้อเรียกร้องกล่าวหาประเทศไทยว่า ไม่ทำการปราบปรามการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยเฉพาะวีดีโอเทปและเทปเพลงอย่างจริงจัง การดำเนินคดีมีขั้นตอนมากต้องจัดเตรียมเอกสารมากเกินไปจนความจำเป็น และศาลพิพากษาลงโทษจำเลยในสถานเบา โดยไม่ลงโทษจำคุกทำให้ผู้ละเมิดลิขสิทธิ์ไม่เข็ดหลาบ จากการศึกษาวิทยานิพนธ์นี้พบว่า ปัญหาสำคัญในการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศคือ ปัญหาการดำเนินคดีละเมิดลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ ได้แก่ ปัญหาบทบัญญัติของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521 มาตรา 42 และพระราชกฤษฎีกากำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ พ.ศ. 2526 ทำให้เกิดปัญหาที่ต้องให้ตีความว่า ประเทศภาคีสันติสัญญาเบอร์นที่จะได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521 หมายถึง ประเทศภาคีสันติสัญญาเบอร์น ฉบับแก้ไข ๕ กรุงเบอร์ลิน ค.ศ. 1908 ที่ประเทศไทยสมัครเข้าเป็นภาคีในฉบับดังกล่าว หรือหมายถึง ประเทศภาคีสันติสัญญาเบอร์นทุกประเทศไม่ว่าจะสมัครเข้าเป็นภาคีในฉบับใดก็ตาม ซึ่งปัญหานี้ก็ได้มีการแก้ไขโดยตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ พ.ศ. 2536 ให้หมายถึง ประเทศภาคีสันติสัญญาเบอร์นทุกประเทศ รวม 95 ประเทศ ส่วนปัญหาว่าประเทศภาคีสันติสัญญาเบอร์นที่จะได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521 จะต้องให้การคุ้มครองเช่นเดียวกันแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ของภาคีอื่น ๆ คำว่า "คุ้มครองเช่นเดียวกัน" หมายถึง คุ้มครองเหมือนกับที่ประเทศภาคีนั้นให้แก่ลิขสิทธิ์ของประเทศไทย หรือหมายถึง คุ้มครองอย่างเดียวกับที่ให้กับคนชาติของตนตามหลักปฏิบัติอย่างคนชาติ (National Treatment) หากพิจารณาตามตัวอักษรก็หมายถึง คุ้มครองเหมือนกับที่ประเทศนั้นให้แก่ลิขสิทธิ์ของประเทศไทย ซึ่งทางปฏิบัติไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ แต่หากพิจารณาตามเจตนารมณ์ของอนุสัญญาเบอร์นจะหมายถึง คุ้มครองอย่างเดียวกับที่ให้กับคน

ชาติของตนตามหลัก National Treatment. ซึ่งจะขัดกับตัวอักษร และคำว่า "ภาคอื่น ๆ" นั้น หมายถึง ประเทศภาคอื่นนอกจากประเทศไทย หรือหมายถึงประเทศภาคอื่น รวมทั้งประเทศไทยนอกจากประเทศภาคอื่นเอง ซึ่งปัญหาดังกล่าวยังไม่ชัดเจน ก่อให้เกิดปัญหาที่จะต้องตีความอันจะใช้เวลาอีกนานจนกว่าจะมีคำพิพากษาศาลฎีกาเป็นบรรทัดฐาน จึงควรแก้ไขบทบัญญัติในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521 มาตรา 42 เสียใหม่ โดยอาจใช้ข้อความว่า "งานอันมีลิขสิทธิ์ของประเทศที่เป็นภาคแห่งสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย ย่อมได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้" โดยตัดคำว่า "คุ้มครองเช่นเดียวกัน" และ "ภาคอื่น ๆ" ที่เป็นปัญหาออกไป

สำหรับงานอันมีลิขสิทธิ์ฮ่องกง ซึ่งเป็นอาณานิคมของสหราชอาณาจักร และสหราชอาณาจักรได้นำฮ่องกงเข้าผูกพันอนุสัญญาฉบับเดียวกับที่สหราชอาณาจักรเป็นภาคี ดังนั้นงานอันมีลิขสิทธิ์ของฮ่องกง จึงได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไทย และแม้ในปี ค.ศ. 1997 ซึ่งเป็นปีที่สหราชอาณาจักรได้ตกลงคืนอาณานิคมฮ่องกงให้แก่สาธารณรัฐประชาชนจีน แต่สาธารณรัฐประชาชนจีนก็เป็นภาคีอนุสัญญาเบอร์นเช่นเดียวกับสหราชอาณาจักร ดังนั้นงานอันมีลิขสิทธิ์ของฮ่องกงก็ยังคงได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายไทย

ส่วนงานอันมีลิขสิทธิ์ของสหรัฐอเมริกา เมื่อสหรัฐอเมริกาเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาเบอร์น ฉบับแก้ไข ณ กรุงปารีส ค.ศ. 1971 และมีผลตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม 2532 งานอันมีลิขสิทธิ์ของสหรัฐอเมริกา จะได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521 มาตรา 42 และประเทศไทยไม่มีพันธกรณีที่จะต้องให้ความคุ้มครองแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ของสหรัฐอเมริกาและประเทศภาคอื่น ๆ ที่ยังไม่ตกเป็นสาธารณสมบัติก่อนที่ประเทศนั้นจะเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาเบอร์น

ปัญหาการนำสืบพยานหลักฐาน กรณีประเทศที่ให้กำเนิดคนงานประเทศใดเป็นประเทศภาคีอนุสัญญาเบอร์นบ้าง ปัจจุบันได้มีการตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2536 ประกาศรายชื่อประเทศภาคีอนุสัญญาเบอร์น รวม 95 ประเทศ และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว จึงมีผลบังคับเป็นกฎหมาย และเป็นข้อเท็จจริงที่ศาลต้องรู้เอง โจทก์จึงไม่ต้องนำสืบพยานหลักฐานสืบชั้นการเป็นภาคีอนุสัญญาเบอร์นจากองค์การทรัพย์สินทางปัญญา (WIPO) ลี้กต่อไป กรณีกฎหมายภายในของประเทศนั้นให้ความคุ้มครอง

เช่น เคสวักนแก้งงานอันมีลิขสิทธิ์ของภาคอื่นหรือไม่ จะต้องให้ผู้ชำนาญการพิเศษในกฎหมายต่างประเทศเป็นผู้รับรอง และจะต้องยืนยันว่ากฎหมายภายในของประเทศนั้นยังใช้บังคับอยู่ กรณีผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในต่างประเทศจริงหรือไม่ และกรณีผู้เสียหายในต่างประเทศได้มอบอำนาจให้ผู้รับมอบอำนาจในประเทศร้องทุกข์ดำเนินคดีจริงหรือไม่ และผู้เสียหายจะต้องเดินทางมาเบิกความในประเทศไทยด้วยตนเองหรือไม่นั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 47 ได้บัญญัติขั้นตอนวิธีการไว้แล้วว่า ในอำนาจและเอกสารสำคัญอื่นที่ทำในต่างประเทศที่มีกงสุลสยาม ต้องให้กงสุลสยามเป็นพยาน แต่ถ้าไม่มีกงสุลสยามก็ให้ Notary Public หรือ Magistrate หรือบุคคลอื่นซึ่งกฎหมายแห่งท้องถิ่นตั้งให้เป็นผู้มีอำนาจเป็นพยานในเอกสาร และต้องมีใบสำคัญของรัฐบาลต่างประเทศ แสดงว่าบุคคลที่เป็นพยานมีอำนาจกระทำได้ กรณีดังกล่าวไม่จำเป็นต้องให้กับทุกคดี เนื่องจากได้มีคำพิพากษาฎีกา ที่ 3895/2535 เป็นบรรทัดฐานว่า "เอกสารสำคัญที่คู่ความจะต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 47 วรรคสามนั้น จะต้องเป็นเอกสารที่ศาลมีเหตุอันควรสงสัยหรือคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งยื่นคำร้องแสดงเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นเอกสารแท้จริงหรือไม่ จึงให้ศาลมีอำนาจที่จะส่งให้คู่ความนั้น ๆ ยื่นเอกสารตามวิธีการในวรรคสาม" ดังนั้นหากศาลไม่มีเหตุอันควรสงสัยและคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งไม่คัดค้านว่าเป็นเอกสารแท้จริงหรือไม่ โจทก์ก็ไม่จำเป็นต้องดำเนินการดังกล่าวข้างต้น แต่ในทางปฏิบัติเพื่อมิให้เกิดปัญหาใด ๆ เกี่ยวกับเอกสาร ผู้เสียหายจะดำเนินการให้มีการรับรองเอกสารตามขั้นตอนในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 47 ทุกคดี ดังนั้นเมื่อเอกสารดังกล่าวรับฟังได้ ผู้เสียหายก็ไม่จำเป็นต้องเดินทางมาเบิกความในประเทศไทย

ปัญหาการได้มาซึ่งลิขสิทธิ์เกิดจากหลักการคุ้มครองโดยอัตโนมัติและปราศจากแบบพิธี เนื่องจากไม่มีหน่วยงานของทางราชการบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ทำให้เกิดข้อโต้แย้งกันเสมอมาว่า ผู้เสียหายเป็นผู้สร้างสรรค์งานอันมีลิขสิทธิ์จริงหรือไม่ เห็นควรให้มีการรับจดทะเบียนลิขสิทธิ์โดยไม่เป็นการบังคับ จึงไม่เป็นการขัดขวางต่อการได้มาซึ่งลิขสิทธิ์และมีได้ส่งผลให้เกิดการระงับไปซึ่งลิขสิทธิ์ จึงไม่ขัดแย้งกับหลักในอนุสัญญาเบอร์น ทำให้การนำสืบพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์การได้มาซึ่งลิขสิทธิ์มีน้ำหนัก น่าเชื่อถือ และเพื่อให้การจดทะเบียนมีผลใช้บังคับ เห็นควรบัญญัติไว้ในกฎหมายว่า "งานที่มีการจดทะเบียนลิขสิทธิ์ให้สันนิษฐานไว้

ก่อนว่า เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์และผู้ซื้อในทะเบียนลิขสิทธิ์เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ วันแต่จะพิสูจน์ได้ว่า ผู้อื่นมีลิขสิทธิ์กว่า"

ปัญหาความล่าช้าในการดำเนินคดี เดิมเกิดจากการขาดบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านลิขสิทธิ์ และความไม่พร้อมของผู้เสียหายในพยานหลักฐานที่จะใช้ในการดำเนินคดี แต่ปัจจุบันปัญหาดังกล่าวลดน้อยลงมาก เนื่องจากได้มีการพัฒนาบุคลากรในหน่วยงานต่าง ๆ ให้มีการศึกษาอบรม สัมมนา และดูงานในต่างประเทศ จนเกิดความรู้และเข้าใจในปัญหาลิขสิทธิ์อย่างดี ทำให้การดำเนินการเป็นไปโดยรวดเร็วขึ้น ส่วนปัญหาเรื่องความไม่พร้อมของผู้เสียหายในด้านพยานหลักฐานที่ใช้ในการดำเนินคดี เมื่อสำนักงานอัยการสูงสุดได้กำหนดแนวทางการรวบรวมพยานหลักฐานในการสอบสวนคดีละเมิดลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศให้พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการปฏิบัติในแนวทางเดียวกันทั่วราชอาณาจักร ทำให้ผู้เสียหายสามารถเตรียมจัดหาเอกสารได้ล่วงหน้า จึงไม่เกิดปัญหาอีกต่อไป เพราะเอกสารดังกล่าวสามารถใช้ในการพิจารณาคดีในศาลทำให้ไม่ต้องหาพยานหลักฐานเพิ่มเติมอีก สำหรับปัญหาการต่อสู้คดีในลักษณะประวิงคดี เป็นธรรมชาติของผู้ถูกดำเนินคดีและสูญเสียผลประโยชน์ย่อมจะต้องหาทางรักษาผลประโยชน์ของตน แต่ผู้ทำหน้าที่ชี้ขาดตัดสินคดี ย่อมจะต้องเป็นผู้มีความรู้และมีความสามารถยิ่งกว่าคู่ความ ดังนั้นย่อมจะมองออกว่าฝ่ายใดดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยชอบหรือไม่ จึงอาจใช้ความรู้ความสามารถและประสบการณ์ดำเนินการให้เหมาะสมแก่รูปคดีได้ ปัญหาการไม่มีกำหนดเวลาในการพิจารณาคดีก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การพิจารณาคดีเป็นไปอย่างล่าช้า เพราะไม่มีกำหนดเวลายังคับไว้ จึงมีความพยายามที่จะจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อพิจารณาคดีประเภทนี้โดยเฉพาะและจะวางหลักให้พิจารณาคดีให้เสร็จภายในหกเดือน ซึ่งเป็นเรื่องที่จะต้องติดตามต่อไป

ปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ส่วนหนึ่งได้รับการแก้ไขให้หมดไปแล้ว ปัญหาอื่น ๆ ก็คงจะได้รับการแก้ไขให้เหมาะสมแก่สถานการณ์และเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายต่อไป ปัญหาดังกล่าวล้วนเป็นปัญหาที่ฝ่ายภาคีสัญญาเบอร์นโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกาและกลุ่มประเทศประชาคมยุโรป (EC) เรียกร้องให้ประเทศไทยให้ความคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์ของประเทศตน แต่ปัญหาการคุ้มครองส่วนหนึ่งเกิดจากผลประโยชน์หรือราคาสินค้าที่ผู้เสียหายกำหนดไว้ ซึ่งมีราคาสูงกว่าในท้องตลาดมาก หากผู้เสียหายคำนึงถึงเรื่องนี้ และลดระดับราคาลงมาอยู่ใน

เกณฑ์ที่เหมาะสม ก็จะเป็นหนทางในการแก้ไขปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศได้อีกทางหนึ่ง

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาในวิทยานิพนธ์ พบว่า ปัญหาการดำเนินคดีละเมิดลิขสิทธิ์ที่ล่าช้าขาดประสิทธิภาพและขาดความชัดเจนเป็นอุปสรรคสำคัญในการสร้างศรัทธาและความเชื่อมั่นให้กับประเทศคู่ค้าของประเทศไทย ดังนั้นเพื่อให้ระบบการคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศมีประสิทธิภาพและมีความชัดเจน เห็นควรดำเนินการดังนี้

(1) ควรแก้ไขบทบัญญัติในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2521 มาตรา 42 เป็น "งานอันมีลิขสิทธิ์ของประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา ว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย ย่อมได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้" โดยตัดข้อความที่ว่า "และกฎหมายของประเทศนั้นได้ให้ความคุ้มครองเช่นเดียวกับแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ของภาคีสัญญาอื่น ๆ" เพราะเป็นข้อความที่ไม่จำเป็นทั้งยังทำให้เกิดการเข้าใจแตกต่างกันมาโดยตลอด

(2) ควรให้กรมทรัพย์สินทางปัญญา จัดหาและฝึกอบรมให้มีผู้ชำนาญการพิเศษด้านกฎหมายของแต่ละประเทศ เพื่อให้สามารถยื่นข้อรับรองว่า กฎหมายภายในของประเทศนั้นได้ให้ความคุ้มครองเช่นเดียวกับแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ของประเทศไทย และกฎหมายของประเทศดังกล่าวยังคงใช้บังคับอยู่

(3) แม้กรมทรัพย์สินทางปัญญา จะให้บริการรับแจ้งข้อมูลลิขสิทธิ์ และขอรับบริการข้อมูล ซึ่งเป็นวิธีการที่ดี แต่การดำเนินการดังกล่าวไม่มีผลตามกฎหมาย เห็นควรสนับสนุนให้มีการจดทะเบียนลิขสิทธิ์ และให้มีผลใช้บังคับตามกฎหมายได้ เพื่อความสะดวกในการตรวจสอบของประชาชน อันจะเป็นการบรรเทาการละเมิดลิขสิทธิ์อีกทางหนึ่ง แต่จะต้องเป็นการจดทะเบียนที่ไม่ขัดกับหลักการคุ้มครองโดยอัตโนมัติและปราศจากแบบพิธี

(4) ควรจัดการอบรม สัมมนา เผยแพร่ความรู้ด้านลิขสิทธิ์ แก่เจ้าหน้าที่ภาครัฐและภาคเอกชน ที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง เพื่อความเข้าใจอันดีในกฎหมายลิขสิทธิ์

(5) ในการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศที่ผ่านมาย่อมประสบปัญหา

และอุปสรรคมากมาย ควรที่จะได้มีการรวบรวมและตอบปัญหาข้อข้องใจให้เป็นที่กระจ่างแก่ประชาชน แล้วประชาสัมพันธ์ ให้ประชาชนทราบอย่างต่อเนื่อง อันจะเป็นการกระตุ้นสำนึกของประชาชน ในการให้ความร่วมมือในการคุ้มครองลิขสิทธิ์

(6) ในด้านการดำเนินคดี ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายควรดำเนินการด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรมและรวดเร็ว เพื่อเป็นการประหยัดงบประมาณแผ่นดิน และป้องกันการประวิงคดี อันจะส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของประเทศ โดยศาลอาจนัดความต่อเนื่องกับไปจนเสร็จคดี โดยคำนึงถึงความพร้อมของคู่ความ หากคู่ความขอเลื่อนคดีก็ต้องมีเหตุจำเป็นอันมิอาจก้าวล่วงได้ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ก็จะทำให้การพิจารณาสะดวก รวดเร็ว และเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย

(7) ในการป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์ให้ได้ผลประการสำคัญ คือ ราคาสินค้าสำหรับสินค้าที่มีลิขสิทธิ์ ไม่ควรมีราคาสูงมากเกินไป เพราะผู้บริโภคส่วนใหญ่ย่อมมีวิจารณญาณ และต้องการใช้สินค้าที่มีลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย เพราะคุณภาพย่อมดีกว่าสินค้าที่ละเมิดลิขสิทธิ์ แต่หากสินค้ามีลิขสิทธิ์ ราคาสูงกว่าสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์มาก ผู้บริโภคย่อมหันไปใช้สินค้าละเมิดลิขสิทธิ์โดยปริยาย ดังนั้นการกำหนดราคาที่เหมาะสม จึงเป็นทางหนึ่งที่จูงใจให้ผู้บริโภคใช้สินค้าที่มีลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมายและเป็นการสกัดกั้นการละเมิดลิขสิทธิ์ได้